

Onni

onnettomuudesta

Heidi Viheriälän supernaisen elämä loppui kuin leikaten, kun hän joutui kuoleman porteille. Hän on kiitollinen rankasta kokemuksestaan, sillä se avasi uuden tavan ajatella.

Teksti Hellevi Pouta • Kuvat Johanna Kinnari

H Heidi Viheriälä, 36, odottaa jokaista uutta päivää innostuneena ja melkein jännittää, mitä hyvää se tuo tullessaan. Hän on löytänyt elämäänsä onnen, josta ei ennen tiennyt mitään, ja kiittää siitä vammautumistaan.

– Jos ennen keittiön kaappi olisi pudonnut seinältä, vanha Heidi olisi ottanut valtavat pulkit, ja kaikki olisi tuntunut olevan murskana. Jos nyt kävisi niin, vetäisin syvään henkeä sisään ja ulos ja pysyisin täysin rauhallisena, Heidi sanoo.

Hän lainaa tarinaa Nalle Puhista. Siinä Nalle Puh loikoilee kaverinsa Nasun kanssa ison puun juurella. Nasu kysyy, entä jos puu kaatuu. Nalle Puh vastaa, entä jos se ei kaadu. Se kuvaa Heidin mielestä osuvasti, miten eri tavoin asioihin voi suhtautua.

– Monen on varmasti vaikea uskoa tätä, mutta se on totta: jos minun olisi nyt mahdollista valita elämä sai-

rastumisen kanssa tai ilman sairastumista, niin valitsin tämän vammaisuuden.

VALTAVA SISU KUNTOUTUA

Viisi vuotta sitten Heidi sai aivoverenvuodon ja oli kolme viikkoa koomassa. Hänen läheisilleen kerrottiin rehellisesti, ettei hän todennäköisesti selviä hengissä. Kun niin näytti kuitenkin käyvän, seuraava ennustekin oli surullinen: Heidi ei puhuisi enää koskaan eikä pystyisi liikkumaan edes pyörätuolilla.

– Ensimmäinen muistikuvani heräämisestäni on se kun tajusin, että pystyn ajattelemaan kirkkaasti. Persoonani ei ollut muuttunut. Kun hengityspotki poistettiin, ääni ei tuntunut omalta ja puhetta oli vaikea tuottaa. Onneksi en itse kuullut mitään ennusteita. Niinpä en edes ajatellut sellaista mahdollisuutta, etten enää koskaan liikkuisi, Heidi muistelee. >

